

JULIE KAGAWA
DE
IJZER
PRINS

THE IRON FEY DEEL 4

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2011 Julie Kagawa
Oorspronkelijke titel: *The Iron Knight*
Vertaling: Angélique Verheijen
Omslagontwerp: Harlequin Enterprises Limited
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0738 0
ISBN 978 94 027 5039 3 (e-book)
NUR 285
Derde druk februari 2021

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK I

Het huis van de Beenderbeks

‘Hé, sneeuwbal! Weet je zeker dat je de goede kant op gaat?’

Ik negeerde Robin Goodfellow terwijl we ons een weg baanden door het grijze duister van het Wyldwoud en steeds dieper doordrongen in de zompige vlakte die bekendstond als het Beendermoeras. De modder zoog zich vast aan mijn schoenzolen, en er druppelde water naar beneden van knoestige bomen met zoveel mos op de stammen dat het leek of ze onder een dikke laag slijm zaten. De mist kronkelde tussen blootliggende wortels door en verzamelde zich in kuilen, waardoor wat zich daarin bevond aan het zicht werd onttrokken. Af en toe herinnerde gespetter in de stille poelen een stukje verderop ons eraan dat we niet alleen waren.

Zoals de naam al aangaf, lagen er overal botten in het Beendermoeras. Ze staken uit de modder, waren half verborgen onder de wirwar van onkruid of lichtten wit en verbleekt op onder het wateroppervlak. Dit was een gevaarlijk stuk van het Wyldwoud, nog onveiliger dan de rest. Dat kwam niet door de katoblepassen, de wauwelwoks of de andere monsters die hier voorkwamen, maar door

de persoon die ergens diep in het moeras woonde. De persoon die we zochten.

Er vloog iets van achteren langs mijn hoofd. Het miste me op een haar na en spatte een stukje verderop tegen een boom uit elkaar. Ik stond stil en draaide me om naar mijn reisgenoot, hem in stilte uitdagend om dat nog eens te flikken.

‘O, kijk, het leeft!’ Robin Goodfellow zwaaide met zijn modderige handen alsof hij iets te vieren had. ‘Ik begon al bang te worden dat het in een zombie was veranderd.’ Met een spottend lachje sloeg hij zijn armen over elkaar. De modder zat tot in zijn rode haar en bespikkelde zijn scherpe gezicht. ‘Hoor je me, sneeuwbal? Ik sta al een hele tijd tegen je te schreeuwen.’

‘Ja,’ zei ik, een zucht onderdrukkend. ‘Ik heb je gehoord. En de wauwelwoks aan de andere kant van het moeras ook.’

‘Mooi zo! Als we een paar van die dingen in elkaar moeten slaan, dan merk je misschien dat ik er ben.’ Hij keek me uitdagend aan. ‘Dit is gestoord,’ riep hij uit, met een gebaar naar het moeras om ons heen. ‘We weten niet eens zeker of hij hier is. Het Beendermoeras staat niet op mijn lijstje van favoriete vakantiebestemmingen, mijn beste prins. Weet je zeker dat je bron wist waar hij over praatte? Als dit weer een valse tip is, dan maak ik handschoenen van die phoe-ka.’

‘Ik dacht dat jij zo’n zin had in een avontuur,’ zei ik, om hem te ergeren.

Puck snoof. ‘Dat is ook zo, begrijp me niet verkeerd. Ik doe niets liever dan door alle vijf de uithoeken van Nimmernimmer zwerven. Opgejaagd worden door woedende Zomerkoninginnen, inbreken in trollenkelders, vechten met reuzenspinnen, verstopper-tje spelen met humeurige draken, lachen joh.’ Zijn ogen glansden toen hij die goede momenten in gedachten opnieuw beleefde. ‘Maar dit is al de zesde plek waar we naar die verrekte kat lopen te zoeken. Ik word bijna

bang als ik probeer te bedenken waar we naartoe moeten als hij hier ook niet is.'

'Je hoeft niet mee,' zei ik. 'Ga maar weg, als je wilt. Ik hou je niet tegen.'

'Leuk geprobeerd, prins.' Puck glimlachte. 'Zo makkelijk kom je niet van me af.'

'Doorlopen dan.' Het begon donker te worden en zijn aanhoudende geklets werkte op mijn zenuwen. Puck had het voor de grap gezegd, maar ik wilde inderdaad voorkomen dat we de aandacht zouden trekken van een hongerige wauwelwok en het hier midden in het moeras op een kloppartij zou uitdraaien.

'Oké dan,' zuchtte Puck, die achter me weer in beweging kwam. 'Maar als hij hier niet is, dan ga ik echt niet met je mee naar het paleis van de Spinnenkoningin, sneeuwbal. Dat gaat zelfs mij te ver.'

Mijn naam, mijn volledige Ware Naam, is Ashallayn'darkmyr'Tallyn. Ik ben de laatst overgebleven zoon van het Winterhof.

Ooit waren we met z'n drieën, drie Winterprinsen, mijn broers Sage en Rowan en ik. Mijn vader heb ik nooit gekend. Ik heb hem ook nooit willen kennen, en mijn broers hadden het nooit over hem. Eigenlijk weet ik niet eens of we wel dezelfde vader hebben. Dat was ook niet belangrijk. Er was maar één heerser aan het Winterhof en dat was Mab, de enige echte koningin. Zo nu en dan verwelkomde ze een knappe fae of een verdwaalde sterveling in haar bed, maar haar troon deelde Mab met niemand.

Als Winterprinsen groeiden mijn broers en ik op in een wereld vol geweld en duistere politieke intriges. We konden nooit echt goed met elkaar opschieten. Onze koningin moedigde dit aan door de zoon die op dat moment haar favoriet was, voor te trekken en de andere twee te straffen. We gebruikten elkaar, speelden gemene spel-

letjes, maar we waren loyaal aan ons hof en aan onze koningin. Tenminste, dat dacht ik.

Er is een reden dat de leden van het Winterhof hun emoties bevriezen, waarom de Winterfae gevoelens als dom en zwak beschouwen. Emoties verstoren de zintuigen, ze maken je slap, ze tasten je loyaliteit jegens je familie en het hof aan. Kwaadaardige, gevaarlijke jaloezie vrat hartstochtelijk aan mijn broer Rowan tot hij uiteindelijk het ondenkbare deed. Nadat hij zijn familie had verraden, keerde hij zijn hof de rug toe.

Sage, mijn oudste broer, werd het slachtoffer van Rowans verraad, en hij was pas de eerste. In zijn zucht naar macht koos Rowan de kant van onze grootste vijand, de IJzerfae. Hij hielp hun koning om Nimmernimmer bijna helemaal te vernietigen. Uiteindelijk slaagde ik erin om Rowan te doden, maar hoewel ik Sage en mijn hof gewroken had, kon die wraak mijn broers niet terugbrengen.

Ik ben alleen. Ik ben de laatste, de laatst overgebleven zoon van Mab, koningin van het Winterhof.

En wat haar betreft ben ik dood.

Rowan was niet de enige die toegaf aan zijn hartstocht en emoties. Mijn val begon, zoals in zoveel verhalen, met een meisje. Een meisje met de naam Meghan Chase, de halfmenselijke dochter van onze eeuwenoude rivaal, de Zomerkoning. Het lot bracht ons samen, en ondanks het feit dat ik uit alle macht probeerde mijn gevoelens af te schermen, ondanks de wetten van ons volk, de oorlog met de IJzerfae en het risico om uit mijn hof verbannen te worden, viel ik toch voor haar. Onze paden kruisten zich, ons lot was verbonden, en nog vóór de laatste strijd gestreden was, zwoer ik dat ik haar tot het einde van de wereld zou volgen en dat ik haar tegen alle bedreigingen zou beschermen, ook die van mijn eigen volk. Ik beloofde dat ik voor haar zou sterven als dat nodig zou zijn. Ik werd haar ridder en ik zou dit sterfelijke meisje dat mijn hart had veroverd, met plezier hebben

gediend tot ik mijn laatste adem uitblies.

Maar het lot is een wrede meesteres, en zoals ik al had gevreesd, werden we uiteindelijk uit elkaar gedreven. Meghan vond haar bestemming als de IJzerkoningin en heeft haar plaats op de troon in het IJzerrijk ingenomen. Daar kon ik haar niet volgen, niet zoals ik nu ben, een fae die verzwakt raakt en zich brandt bij de minste aanraking van ijzer. Meghan zelf heeft me uit het rijk van de IJzerfae verbannen. Ze wist dat ik zou sterven als ik bleef, maar dat ik het toch zou proberen. Voor ik vertrok, zwoer ik een eed. Ik beloofde haar dat ik een manier zou vinden om terug te komen, dat we op een dag weer samen zouden zijn en dat niets ons dan nog zou kunnen scheiden.

Mab probeerde me over te halen om terug te keren naar het Winterhof. Omdat ik de enig overgebleven prins was, was het volgens haar mijn plicht om naar huis te komen. Ik antwoordde botweg dat ik niet meer bij het Winterhof hoorde en dat ik niet langer in haar dienst was.

Er is weinig zo angstaanjagend als een afgewezen elfenkoningin, zeker als ze voor de tweede keer haar zin niet krijgt. Het lukte me nauwelijks om levend aan het Winterhof te ontsnappen, dus voorlopig ben ik niet van plan om terug te gaan. Het spijt me niet dat ik mijn koningin, mijn hof en mijn thuis de rug moest toekeren. Dat deel van mijn leven is voorbij. Mijn loyaliteit, en mijn hart, behoren nu toe aan een andere koningin.

Ik heb beloofd dat ik een manier zou vinden waarop we samen kunnen zijn. Die belofte wil ik houden, zelfs als dat betekent dat ik in dit gigantische, dodelijke moeras een gerucht moet najagen. Zelfs als dat betekent dat ik opgescheept zit met mijn grootste en meest irritante vijand, Robin Goodfellow, die ook verliefd is op mijn koningin, al doet hij nog zo zijn best om dat te verbergen. Ik weet niet waarom ik hem nog niet gedood heb. Misschien omdat hij Meghans beste vriend is. Ze zou ontroostbaar zijn als hij er niet meer was, al heb ik

geen idee waarom. Maar misschien heb ik er ook gewoon genoeg van om alleen te zijn.

Wat de reden ook is, het maakt weinig uit. Iedere ruïne die we doorzoeken, iedere draak die we verslaan, ieder gerucht dat we te horen krijgen brengt me een stap dichterbij mijn doel. Al duurt het honderd jaar, uiteindelijk zal ik bij haar zijn. Ergens in dit treurige moeras is een stukje van de puzzel verstopt. Het is hooguit een beetje lastig te vinden.

Ondanks Pucks aanhoudende gejammer en geklaag kwamen de wauwelwoeks gelukkig niet kijken waar al die herrie vandaan kwam. Dat was maar goed ook, want het duurde bijna de hele nacht voor we vonden wat we zochten.

Aan de rand van een smerige vijver stond een huis, net zo verbleekt en grijs als de rest van het moeras. Er stond een hek van verbleekte botten omheen, met op iedere paal een schedel. Een paar mottige kippen scharrelden rond in wat moest doorgaan voor de tuin. De oude houten hut kraakte zacht, hoewel het niet waaide.

Nog vreemder dan het huis zelf was dat wat het overeind hield. Het stond op twee enorme gele vogelpoten, met eeltige klauwen die diep in de modder stonden. Het huis hurkte neer alsof het sliep, maar af en toe bewogen de poten zich even, zodat het hele huis onrustig begon te beven en te kreunen.

‘We zijn er,’ zong Puck zachtjes. ‘Ik moet zeggen dat die ouwe tut-hola nog net zo eng is als toen ik haar voor het laatst zag.’

Ik wierp hem een waarschuwend blik toe. ‘Hou je kop en laat mij deze keer het woord doen. Het was erg genoeg dat je de leider van die centauren hebt beledigd.’

‘Een lift op een paardenrug zou toch goed van pas zijn gekomen? Ik zei toch niet dat het zijn rug moest zijn?’

Met een zucht duwde ik het hek van botten open. De kippen

vluchtten weg voor onze voeten toen we de overwoekerde binnenplaats overstaken. Nog voor we bij de trap waren, ging de deur krakend open en stapte er een oude vrouw het donkere huis uit. Een verwarde bos wit haar piekte om haar gerimpelde gezicht, waarin een paar venijnige zwarte oogjes schitterden. In een van haar knokige handen hield ze een mandje en in de andere had ze een slagersmes, bevekt met het bloed van haar vele vijanden.

Aan de voet van de trap bleef ik staan. Ik was op mijn hoede, want al leek de heks nog zo oud, ze was ijzersterk en onvoorspelbaar. Als Puck iets doms zou zeggen of haar per ongeluk zou beledigen, dan zouden we ons hier weg moeten vechten. Daar had ik geen zin in.

‘Kijk eens aan,’ zei de heks. Haar bloedeloze lippen verkrampten tot een glimlach van scheve gele tanden die blonken in het licht. ‘Wat hebben we hier? Twee knappe elfenjongens die een oude vrouw komen opzoeken. Als mijn ogen me niet bedriegen, staat Robin Goodfellow voor me. De laatste keer dat ik je zag heb je mijn bezem gestolen en de poten van mijn huis aan elkaar geknoopt. Het struikelde toen we je probeerden te vangen.’

Weer onderdrukte ik een zucht. Dit begon niet goed. Ik had natuurlijk kunnen bedenken dat Puck al eerder iets had uitgehaald wat haar woede had opgewekt. Toch moest ik ergens wel lachen toen ik me voorstelde hoe het huis plat voorover in de modder moest zijn gevallen omdat onze eeuwige grapjas de poten aan elkaar had gebonden. Ik hield mijn gezicht zorgvuldig in de plooi, want het was wel duidelijk dat de heks er de lol niet van inzag.

‘Wat heb je daarop te zeggen, schurk?’ vervolgde ze, zwaaiend met haar slagersmes.

Puck dook weg achter mijn rug in een armzalige poging om zich te verstoppen. Achter me hoorde ik hem gesmoord grinniken.

‘Weet je wel hoeveel tijd het heeft gekost om mijn huis weer te repareren? En toen had je ook nog het lef om mijn bezem aan de rand

van het woud achter te laten, alleen maar om te bewijzen dat het je zou lukken om hem te stelen. Ik heb zin om je in mootjes te hakken en je aan de kippen te voeren!’

‘Ik bied mijn excuses aan voor zijn gedrag,’ zei ik snel. De zwarte kraallogjes richtten zich nu op mij. Ik maakte me zo groot mogelijk, want ik wilde beleefd blijven zonder bang te lijken, zodat ze me niet op één hoop zou gooien met de halve baviaan achter mijn rug. ‘Sorry dat we u storen, oude moeder,’ ging ik op formele toon verder. ‘Ik ben Ash van het Winterhof. Ik heb uw hulp nodig, als u naar me wilt luisteren.’

Daar keek de heks van op. ‘Fijne manieren. Jij bent blijkbaar niet opgegroeid tussen de varkens, zoals hij daar.’ Ze wees met het mes naar Puck en trok haar neus op alsof ze iets vies rook. ‘Ik weet wie je bent, zoon van Mab. Wat wil je van me? Zeg op.’

‘We zoeken iemand,’ zei ik. ‘Hij zou door het Beendermoeras zijn gereisd. We dachten dat u misschien wist waar hij was.’

‘O?’ De heks keek me onderzoekend aan. ‘En waarom denk je dat ik weet waar die persoon is?’

‘Geen persoon,’ verbeterde ik. ‘Een kat. Een cait sith, die in sommige verhalen Grimalkin wordt genoemd. Ze zeggen dat hij soms het gezelschap zoekt van een machtige heks die in het moeras woont, in een huis op kippenpoten met een hek van botten eromheen.’

‘Ach zo,’ antwoordde de heks. Uit haar gezicht en stem viel niets op te maken. ‘Ik bewonder je doorzettingsvermogen, jonge prins. Grimalkin is nooit makkelijk te vinden. Je moet van ver zijn gekomen om hem te zoeken.’ Ze bestudeerde me nog wat beter. ‘En dit is niet de eerste plek waar je hem zoekt, dat zie ik op je gezicht. Waarom, vraag ik me af? Waarom komt hij van zo ver? Waar kan hij zo vurig naar verlangen dat hij de toorn van de Beenderheks riskeert? Wat wil je, Ash van het Winterhof?’

‘Wil je wel geloven dat die kat hem geld schuldig is?’ klonk Pucks stem van achter mijn schouder. Ik kreunde.

De heks keek hem nijdig aan. ‘Ik heb jou niets gevraagd, Robin Goodfellow,’ snauwde ze. ‘Ik zou goed op mijn woorden letten als ik jou was, anders zet ik je tot aan je nek in een pot met kokend slangen-gif. Op dit moment is de hoffelijkheid van je vriend het enige wat me ervan weerhoudt om je levend te villen. Zolang je op mijn land bent, houd je je mond, of je vertrekt. Mijn vraag was voor de prins.’

‘Ik ben geen prins meer.’ Met zachte stem onderbrak ik haar tirade. ‘Ik ben niet langer in dienst van de Winterkoningin, Mab heeft me verstoten. Ik ben dood voor haar.’

‘Dat kan wel zo zijn,’ zei de heks, ‘maar dat is geen antwoord op mijn vraag. Waarom ben je hier, Ash-die-geen-prins-meer-is? Probeer me niet te misleiden met elfenraadsels en halve waarheden, want dat merk ik en daar ben ik niet van gediend. Als je Grimalkin wilt zien, moet je eerst mijn vraag beantwoorden. Waar ben je naar op zoek?’

‘Ik...’ Even aarzelde ik, en dat kwam niet omdat Puck me een por in mijn ribben gaf. Hij wist waarom we hier waren en waarom ik Grimalkin wilde vinden, maar ik had mijn voornemens nooit hardop uitgesproken. Misschien had de heks dat in de gaten of misschien was ze gewoon nieuwsgierig, maar door het hardop te zeggen werd het plotseling nog veel echter. ‘Ik wil sterfelijk worden.’ Ik verstijfde toen ik mezelf die woorden voor het eerst hoorde uitspreken. ‘Ik heb iemand beloofd... Ik heb gezworen dat ik een manier zou vinden om in het IJzerrijk te kunnen blijven. Zoals ik nu ben kan dat niet.’

De heks trok een wenkbrauw op.

Ik rekte me nog wat verder uit en keek haar kil aan. ‘Ik wil een mens worden. Ik heb Grimalkin nodig om erachter te komen hoe dat moet.’

‘Nou, nou,’ zei een bekende stem achter ons. ‘Dat is nog eens een interessant verzoek.’

We draaiden ons om. De ruigharige grijze kat Grimalkin zat ons

met zijn staart om zijn poten lui op te nemen vanaf een omgekeerde emmer.

‘O, natuurlijk!’ riep Puck uit. ‘Daar ben je dus. Weet je wat we allemaal hebben moeten doorstaan om jou te vinden, kat? Zit je daar de hele tijd al?’

‘Niet naar de bekende weg vragen, Goodfellow.’ Grimalkin trok zijn snorharen op en keek me aan. ‘Gegroet, prins. Ik hoorde dat je naar me op zoek was.’

‘Als je dat wist, waarom ben je dan niet naar ons toe gekomen?’

De caït sith haalde gapend zijn roze tong over zijn scherpe witte tandjes. ‘Ik heb een beetje genoeg van de politiek van de hoven,’ verkondigde hij. ‘Er verandert nooit iets tussen Zomer en Winter, en ik had geen zin om verstrikt te raken in dat eindeloze gekibbel. Of in de spelletjes van een bepaalde Donkere Muze.’

Puck kreunde. ‘Dat heb je dus ook gehoord. Het nieuws verspreidt zich snel.’ Grijnzend schudde hij zijn hoofd. ‘Ik vraag me af of Titania alweer een beetje gekalmeerd is, na die stunt die we hebben uitgehaald aan het Zomerhof.’

Grimalkin deed of hij hem niet hoorde. ‘Ik wilde eerst weten waarom je me zocht voor ik besloot of ik gevonden wilde worden.’ Hij hield zijn kop een beetje scheef. ‘Maar dit verzoek had ik zeker niet verwacht, prins. Wat ontzettend... interessant.’

‘Oerstom, als je het mij vraagt,’ verklaarde de heks, die met haar mes in mijn richting stond te zwaaien. ‘Kan een kraai een zalm worden, alleen omdat hij dat wil? Je weet helemaal niets van sterfelijkheid, prins-die-geen-prins-is. Waarom zou je een sterveling willen worden?’

Grimalkin gaf antwoord voor ik iets kon zeggen. ‘Omdat hij verliefd is.’

‘Aha.’ De heks schudde haar hoofd. ‘Ik snap het. Arm ding. Dan hoor je waarschijnlijk geen woord van wat ik te zeggen heb.’

Ik keek haar onbewogen aan, maar ze glimlachte alleen maar.

‘Het ga je goed, prins-die-geen-prins-is. En Goodfellow, de volgende keer dat ik je zie, hang ik je huid boven de deur te drogen. Als jullie me nu willen excuseren?’ Ze hobbelde de trap af en stak met haar mes naar Puck, die de aanval handig ontweek.

De manier waarop Grimalkin naar me bleef kijken, met iets van spot in zijn gouden ogen, beviel me niks. Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Weet je hoe een fae sterfelijk kan worden of niet?’

‘Ik heb geen idee,’ zei Grimalkin ronduit. De moed zonk me in de schoenen. ‘Maar er zijn... geruchten. Legendes over de wens om sterfelijk te worden.’ Hij begon zijn voorpoot te wassen en wreef ermee over zijn oren. ‘Er is iemand die misschien een manier kent om menselijk te worden,’ vervolgde hij, iets te nonchalant. ‘Een ziener, die in het wildste deel van Nimmernimmer woont. Maar de weg ernaartoe is kronkelig en onbegaanbaar. Als je van het pad af raakt, vind je het nooit meer terug.’

‘Juist, en jij weet natuurlijk toevallig de weg, of niet?’ kwam Puck tussenbeide. Grimalkin reageerde niet. ‘Toe nou, kat, we weten allemaal waar dit heengaat. Noem je prijs, dan stemmen we ermee in zodat we op weg kunnen.’

‘Prijs?’ Grimalkin keek naar me op. ‘Wat denk je me goed te kennen,’ zei hij peinzend, op een toon die ik nogal verontrustend vond. ‘Je denkt dat dit een eenvoudig verzoek is, dat ik je naar de ziener zal leiden en dat daarmee de kous af is. Je hebt geen idee wat je vraagt, wat ons allemaal te wachten staat.’ De kat kwam overeind. ‘Ik noem geen prijs, vandaag niet. Maar er komt een moment dat ik deze schuld wil incasseren, prins. En als die dag komt, dan zul je me betalen.’

De woorden hingen in de lucht tussen ons in, fonkelend van macht. Een contract, een heel verraderlijk contract om precies te zijn. Om de een of andere reden was het Grimalkin deze keer ernst.

Inwendig deinsde ik terug, want ik vond het afschuwelijk om op deze manier gebonden te zijn. Als ik hiermee instemde, kon de kat alles van me vragen, me alles afnemen, en ik zou gedwongen zijn om te gehoorzamen.

Maar toch, als dat betekende dat ik een mens kon worden, dat ik uiteindelijk bij haar kon zijn...

‘Weet je dit wel zeker, sneeuwbal?’ zei Puck bezorgd. ‘Het is natuurlijk jouw feestje, maar als je hiermee akkoord gaat, kun je niet meer terug. Kun je hem niet gewoon een lekkere sappige muis beloven en het daarbij laten?’

Ik zuchtte. De cait sith zat rustig mijn antwoord af te wachten. ‘Ik zal niemand opzettelijk kwaad doen,’ zei ik vastberaden. ‘Je zult me niet als wapen gebruiken, en ik zal me niet tegen degenen keren die ik als bondgenoten of vrienden beschouw. Bij dit contract zal niemand anders betrokken zijn. Alleen ik.’

‘Zoals je wilt,’ spon Grimalkin.

‘Dan hebben we een overeenkomst.’ Er tintelde iets in de lucht toen de koop werd bezegeld. Ik balde mijn vuisten. Nu kon ik niet meer terug. Niet dat ik dat van plan was, maar het leek wel of ik in dit ene jaar meer overeenkomsten en contracten had gesloten dan in mijn hele leven als prins van het Winterhof bij elkaar. Ik had zo’n voor gevoel dat ik nog wel meer zou moeten opofferen voor deze reis voorbij was, maar daar was niets aan te doen. De belofte was gedaan, en ik zou hem nakomen.

‘Dat is dan afgesproken.’ Grimalkin knikte voor hij van de emmer op een door modder omringd plukje onkruid sprong. ‘Zullen we gaan? Dit gelanterfant kost alleen maar tijd.’

Puck keek hem verbaasd aan. ‘Gaat dat zomaar? Moet je geen afscheid nemen van dat ouwe kippenkarkas?’

‘Ze weet wel dat we vertrekken.’ Grimalkin begon voorzichtig een weg te zoeken door de tuin. ‘En trouwens, dat “ouwe kippenkarkas”

kan je woord voor woord verstaan, dus ik stel voor dat we een beetje haast maken. Als ze klaar is met haar kuikens, ben jij aan de beurt.' Hij sprong op het hek en kreeg het voor elkaar om in evenwicht te blijven op een gebutste schedel. Zijn gele ogen gloeiden toen hij naar ons omkeek. 'Je dacht toch niet dat je er zo makkelijk van af zou komen?' vroeg hij. 'We hebben tot het donker wordt om uit dit moeras te komen voor ze achter ons aankomt. Dan breekt de hel los, dus zullen we er een beetje vaart achter zetten?'

Puck keek me van opzij aan en grijnsde zwakjes. 'Het is nooit saai met mij erbij, hè, sneeuwbal?'

'Vandaag of morgen vermoord ik je,' zei ik, terwijl we achter Grimalkin aan het moeras in renden. Het was geen loze belofte.

Puck lachte alleen maar. 'Jij en de rest van de wereld, prins. Achteraan aansluiten.'